

VZPOMÍNKA NA PANÍ VĚRKU ŽÁKOVOU

Na paní Věrku Žákovou vzpomínám jako na milou, vlídnou, laskavou, usměvavou, pečlivou, spravedlivou, trpělivou a zbožnou ženu s velkým srdcem.

Několik let jsem strávila v její blízkosti na farním úřadě u Panny Marie. Ona pracovala v kanceláři a já se starala o farní domácnost.

Nevzpomínám si, že by si někdy na něco nebo na někoho stěžovala, že by o někom špatně mluvila. Když měla zdravotní potíže, nemluvila o tom. Když měla nastoupit do nemocnice na onkologickou operaci, sdělila mi to den předem. Byla velmi statečná ve snášení své nemoci.

Jednou jsem byla poblíž, když telefonicky hovořila se svým synem a velmi mě oslovilo, s jakou láskou, něžností a starostlivostí s ním mluvila.

Když pan děkan Veselý obdržel titul „papežský prelát“, málo kdo si zvykl ho oslovovat „pane preláte“, ale paní Věrka to přijala za své a takto jej oslovovala, vědoma si toho, že mu tato úcta náleží. Paní Věrka chodívala ráno na sedmou mši svatou, a když byl advent, měla v kanceláři na stole adventní věnec. Protože se začínalo úřadovat až od 8 hod., tak si ještě zapálila adventní svíci a ten čas do 8. hod strávila duchovně.

Pan děkan Veselý s ní byl velmi spokojený. V době, kdy pracovala ve farní kanceláři, chodilo ještě hodně rodičů požádat o křest dítěte, i když mnozí z nich byli nepraktikující. A pan děkan jednou řekl, že paní Věrka umí s těmito lidmi pěkně o této svátosti promluvit.

Růžena Honová

